

[Svend Auken]

som selskabsskatten skal indbringe, må indgå i de videre drøftelser.

Jeg har nævnt før, at vi ingen oplysninger har fået om, hvad de beskæftigelsesmæssige og valutariske virkninger af regeringens plan er. Der er ikke over for folketinget på trods af ustandselige spørgsmål fremlagt beregninger herover. Det eneste, vi har fået, er en statsminister, der fra folketingets talerstol står og siger: vores plan, min plan, regeringens plan, den er god, men den plan, de andre har lagt frem, den er dårlig, og det må enhver kunne indse.

Jeg synes, at den behandling, arbejdsmarkedet, befolkningen, folketinget har fået af regeringen ved behandlingen af hele denne sag, i forberedelsen af den og under diskussionen her i dag, er i strid med de mest elementære krav til en demokratisk optræden. Det kunne man sige er en mere formel diskussion, men dette indgreb kommer til at påvirke i tusindvis af menneskers hverdag, lønmodtagerfamilier, virksomhedernes dagligliv, og derfor kan det ikke komme bag på nogen, at et så skævt, et så dårligt forberedt og et så udemokratisk udarbejdet forslag vækker betydelig modstand i den danske befolkning. Folk opfatter simpelt hen dette indgreb som bunduretfærdigt.

Vi ved, at det alene er lønmodtagerne, der bliver omfattet af indgrebet. Vi ved, at sidste år steg lønningerne med godt 4 pct. Ledende funktionærers lønninger steg med 10 pct., selvstændigt erhvervsdrivendes indtægter steg med 20 pct., liberale erhvervs indtægter steg med over 20 pct. Vi ved, at forrentningen af egenkapitalen i virksomhederne lå på mellem 20 og 30 pct. Vi ved, at belåningen af jord og fast ejendom for de bedrestillede steg ganske voldsomt. Vi ved, at denne meget ulige fordeling i samfundet udløste et kraftigt merforbrug, som ødelagde den danske betalingsbalance.

Og hvad er det så, regeringen kommer og siger til os? Ja, det er, at alle disse problemer skal klares ved, at man skærer ned på indkomsterne for de lønmodtagere, der i forvejen har haft en tilbagegang i deres levestandard. De fleste lønmodtagere kan forstå, at deres levestandard falder, når det går landet skidt, når der er international krise, når der er massearbejdsløshed og stigning i arbejdsløsheden internationalt, men det, de ikke kan få ind i deres hoved og ikke bør få ind i de-

res hoved, er, hvorfor netop de, der ligger i bunden af vort system, skal have reduceret deres levestandard yderligere i opgangsperioder.

Lad mig sige, at vi havde ingen særlige forventninger til behandlingen her i dag, men vi havde dog forventet en lidt større hensyntagen til de synspunkter, der blev ført frem. Vi havde dog forventet, at man fra regeringens side i det mindste havde sagt om alle de spørgsmål, der har været rejst, at man var parat til et virkelig dybtborende og grundigt arbejde og forhandlinger med andre.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg tror ikke, problemerne med dette indgreb er overstået, når påskeferien begynder. Jeg tror ikke, problemerne er de meget store demonstrationer og protester, der indløber i de kommende dage. Jeg tror, at problemerne omkring dette indgreb først for alvor vil begynde efter påskeferien og vil vise sig i familiernes og virksomhedernes hverdag i de kommende to år.

Gert Petersen (SF):

Jeg mærkede mig, at hr. Niels Helveg Petersen – var det vist – under debatten sagde, at det var et nederlag for organisationerne, at de ikke nåede frem til et forhandlingsresultat. Det synes jeg er en meget mærkelig udtalelse, som ikke har meget med realiteterne at gøre.

For det første har den ene organisation, nemlig Dansk Arbejdsgiverforening, opnået en ganske betydelig sejr, måske den største gennem mange, mange år i efterkrigstiden, og for det andet var disse forhandlinger, som jeg sagde i mit første indlæg, i virkeligheden en slags cirkus, når det, inden forhandlingerne begynder, meddeles fra regeringen, at den ikke vil tolerere en lønramme på mere end 2-3 pct.

Så kan man selvfølgelig godt have det standpunkt, at man ikke vil tro på det, så fantastisk som det lyder, men hvorfor skulle Dansk Arbejdsgiverforening ikke tro på det? Det er da i deres interesse, i deres snævre klasseinteresse, at lønrammen bliver så lav, og så er det da naturligt, at de tror på regeringen og regner med, at hvis de står fast og siger til lønmodtagerorganisationerne, altså til LO: vi vil ikke acceptere mere end sådan og sådan, så vil regeringen, hvis LO ikke giver sig fredeligt, bakke dem op, og regerin-